

[Thorvil Kristensen.]

Jeg tager et andet eksempel. Vi har hidtil haft det i og for sig inkonsekvente, at nogle af statens rentetilskud på boligstøtte-lovgivningens område fandtes på boligdepartementets konto og resten på rentekontoen. Nu har man ført det hele over på rentekontoen med det for en overfladisk læser overraskende resultat, at boligdepartementets budget er gået ned fra 72 mill. kr. til 27 mill. kr.

Det værste er imidlertid, at derved kan man ikke noget sted i sammenhæng se, hvad boligstøtten koster staten. Hvis det så var sådan, at man af tekniske grunde i fremtiden måtte tage dette på rentekontoen, så var det konsekvent, men man fører det hele over på rentekontoen i det samme efterår, hvor man har besluttet at gå over til m²-tilskud, og det kan dog vel ikke i de kommende år føres på rentekontoen. Det vil formodentlig sige, at i næste finansår skal vi til at køre tilbage til boligdepartementets konto med denne udgift.

Jeg tager et tredje eksempel. Jeg sagde før, at ministeriernes afskrivninger findes på § 29. De burde efter min mening have stået under de forskellige ministeriers budgetter, ligesom afskrivningerne på statsvirksomhederne står på statsvirksomhedernes budget. Værre er det, at man slet ikke beregner renter af aktiverne i de forskellige ministerier og institutioner; det gør man kun for statsvirksomhedernes vedkommende, og det betyder, at de enkelte ministeriers budgetter ser noget mindre ud, end de i virkeligheden er, idet man mangler både renter og afskrivning. Afskrivningen skal man søge på § 29, forrentningen er der slet ikke.

Jeg skal ikke nævne flere eksempler, men kun slutte dette afsnit af min tale med at sige, at det, jeg har nævnt, viser, at man ikke er nået frem til et overskueligt budgetforslag. Jeg henstiller, at vi under finansudvalgets gennemgang af finanslovforslaget drøfter disse ting nærmere og prøver på ved den højtærede finansministers hjælp at finde frem til noget mere overskueligt for fremtiden. Jeg understreger, at vi ligesom tidligere trænger til et register, sådan at man har noget at slå op efter.

Vigtigere end disse ting er naturligvis budgettets reelle indhold; der har det ærede

medlem hr. Kolbjørn, som man også måtte vente, med nogen tilfredshed citeret den højtærede ministers udtalelser om, at der var en stærkt aftagende stigningstakt i statens samlede udgifter.

Lidt senere i sin tale brugte den højtærede minister det udtryk, som det ærede medlem hr. Kolbjørn også citerede, at vi nu var ved at nå en stabilisering af statsudgifterne. Det gør mig ondt at måtte sige, at det bilde, man herved får, efter min bedømmelse, som jeg skal begrunde nærmere, er urigtigt.

Det er urigtigt af tre grunde. For det første er de tal, der står i forslaget, jo ikke de endelige, og den højtærede minister sagde selv i sin tale, at stigningen formentlig ville blive større, end tallene angiver. Dette begrundede han bl. a. med forventet lønstigning. Det har måske ikke været teknisk muligt at tage hensyn til dette, men så må jeg sige, at når man opfører 200 mill. kr. til forventet tillægsbevilling, ville det være ønskeligt der også at tage den slags ting med. Overhovedet er det klart, at den post, vi altid har brugt i de senere år under navnet forventede tillægsbevillinger, er en meget usikker post.

Der er to andre grunde til, at den reelle stigningstakt er stærkere, end man får indtryk af gennem tallene og gennem den højtærede ministers tale. Ser man på socialministeriets budget og herunder særlig på den største af de sociale udgifter, viser det forbavsende nok, at udgiften til aldersrente opføres med et beløb, der er lidt mindre for 1955—56 end for 1954—55, skønt vi dog allesammen ved, at antallet af rentemodtagere bliver stadig større og satserne i hvert fald ikke bliver mindre.

Forklaringen finder man i anmærkningen, og det er den, at vi i de seneste år gradvis har gennemført en ny refusionsordning i forholdet til kommunerne. Den går ud på, at kommunerne nu får et større forskud end tidligere, mod at den senere restbetaling til gengæld bliver mindre. Dette er gradvis gennemført gennem finansårene 1953—54 og 1954—55, altså sluttende i det år, vi er inde i, og det betyder, at disse to finansårs tal for aldersrenten bliver ekstraordinært forhøjet. Denne forhøjelse er i virkeligheden en kapitaludgift, en engangsudgift. Det er en forøgelse af den investering, som hedder statens mellemværende med kom-